

Απόστολος Λ. Πιερρής

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΤΗΣ 17ης ΙΟΥΝΙΟΥ

Οι εκλογές σε μια αντιπροσωπευτική Δημοκρατία είναι μια μέθοδος όπου ο κυρίαρχος Λαός ερωτάται για την κατεύθυνση της Χώρας και για τα πρόσωπα που θα κατευθύνουν τη χώρα στο προσεχές μέλλον. Με τις εκλογές τίθεται το διττό ερώτημα της εθνικής πολιτικής και των εκτελεστών αυτής της πολιτικής πολιτικών.

Η οργάνωση της κοινωνίας σε Κράτος σημαίνει την ίδρυση συγκροτημένης δομής πολιτικής εξουσίας σε αυτήν, τη σύσταση πολιτικού συστήματος, και αυτή συνεπάγεται τη δημιουργία πολιτικής ηγεσίας. Η πολιτική ηγεσία αναλαμβάνει την εκπόνηση πολιτικών προγραμμάτων εθνικής εμβέλειας, των οποίων η έγκριση και αποδοχή από την κοινωνία είναι προϋπόθεση επιτυχίας τους. Σε πολλά πολιτειακά συστήματα η αποδοχή και έγκριση της κοινωνίας δεν αφήνεται στη λειτουργία μιας συνεχούς αυτοδιευθέτησης διενεργούμενης βασικά αφενός από την προβλεπτική ικανότητα της πολιτικής ηγεσίας και αφετέρου από την αποτελεσματικότητά της, αλλά θεσμοθετείται συστηματικά. Τέτοιες θεσμίσεις είναι η Αθηναϊκή Εκκλησία του Δήμου ή η Σπαρτιατική Απέλλα στην Αρχαιότητα, και οι Εκλογές στην αντιπροσωπευτική Δημοκρατία.

Το θεμελιώδες προσόν της Άμεσης Δημοκρατίας είναι ο διαχωρισμός των προβαλλόμενων προβλημάτων και πολιτικών αποφάσεων, καθώς και ο επιμερισμός χωριστών ρόλων στην εκτέλεση των αποφασισμένων. Τα ζητήματα τίθενται χωριστά, και διαφορετικός μπορεί να είναι ο εκτελεστής μιας συγκεκριμένης απόφασης από αυτόν άλλης. Η αρχή της αριστείας έχει συνεπώς μέγιστο πεδίο εφαρμογής γιατί οι ρόλοι πολυμερίζονται και η τάση είναι να αναδεικνύεται ο ικανότερος για καθέναν από αυτούς χωριστά. Η αποτελεσματικότητα του συστήματος με αυτόν τον τρόπο μεγιστοποιείται.

Από το άλλο μέρος το θεμελιώδες μειονέκτημα της Άμεσης Δημοκρατίας είναι η δυνατότητα που ανοίγεται ανολοκλήρωτης εθνικής στρατηγικής. Δεν είναι αναγκαίο, αλλά οι συνθήκες υφίστανται από τη φύση του συστήματος, ώστε ο διαχωρισμός ζητημάτων και ρόλων να μεταπέσει σε μερικότητα και απουσία συνολικού πλάνου εθνικής στρατηγικής, ο πραγματικός δηλαδή κίνδυνος είναι ο ευεργητικός καταμερισμός πολιτικών και ηγετών να καταντήσει τακτικισμός ή συντονισμός μικρού βεληνεκούς, ενώ προφανώς απαιτείται

συνολική απόκριση στα πολιτικά ζητήματα με συγκρότηση ενός στρατηγικού όλου μέσα στο οποίο θα πρέπει να εντάσσεται οργανικά η λήψη και η εφαρμογή κάθε συγκεκριμένης πολιτικής απόφασης.

Την απαίτηση αυτή για μια ολοκληρωμένη συνθετική εθνική στρατηγική πολιτικού σχεδιασμού και πολιτικών αποφάσεων αντιπροσωπεύουν τα ολιγαρχικά και μοναρχικά πολιτειακά σχήματα. Αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος ύπαρξής τους και αποδοχής τους από την κοινωνία όπου αυτό συνέβαινε.

Η απάντηση της Δημοκρατίας στην πρόκληση αυτή εξασφάλισης συνθηκών ολοκληρωσιμότητας συνθετικής εθνικής στρατηγικής ήταν ο μετασχηματισμός της στην Πολιτεία του «Μεικτού» Συστήματος. Η θεμελιώδης συστατική αρχή της Δημοκρατίας είναι η ατομική ελευθερία. Της Ολιγαρχίας είναι ο Πλούτος. Της Μοναρχίας είναι η ενότητα και ισχύς της Διοίκησης. Της Αριστοκρατίας είναι η αρχή της αριστείας. Το Μεικτό σύστημα συνίσταται από τη συσσωμάτωση όλων των αρχών των θεμελιωδών τύπων πολιτευμάτων σε ένα οργανικό εναρμονισμό σύζευξης. Η Αθηναϊκή Δημοκρατία του χρυσού αιώνα ήταν κατ' ουσίαν ένα αθέσμιστο Μεικτό σύστημα, ένα αναρχικό φυσικό πολιτικό σύστημα *de facto* εναρμονισμού των συστατικών αρχών κάθε πολιτειακής δόμησης. Η Ρωμαϊκή Πολιτεία ήταν στην ακμή της ένα θεσμοποιημένο Μεικτό Σύστημα.

Η Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία είναι στη βάση της ένα θεσμισμένο Δημοκρατικό Μεικτό Σύστημα. Το βέλτιστο και επιτυχέστερο τέτοιο μεικτό σύστημα του Σύγχρονου Κόσμου είναι η Αμερικανική Δημοκρατία των Checks and Balances. Όπως είχε ήδη διαγνώσει ο Κοραής λίγο μετά την ίδρυσή της, χαρακτηρίζοντάς την ως το τελειότερο σύστημα ελευθερίας, και προτείνοντάς την μάλιστα emphatica προς υιοθέτηση από το νεοσύστατο ΝεοΕλληνικό Κράτος:

«...τούτο των Αγγλοαμερικανών το σύνταγμα πρέπει να δεχθώσιν οι Έλληνες, αν ορέγωνται να κατασταθώσιν ευδαιμονέστεροι και παρ' αυτούς των τους προγόνους. Εις τον παρόντα χρόνον, και την παρούσαν των πραγμάτων κατάστασιν, όποιον έθνος αβασίλευτον νομοθετήση άλλο παρά τούτο, ομοιάζει τον όστις υποφέρει, και μετά την εύρεσιν του άρτου, να τρέφεται με βαλανίδια».

[Περί των Ελληνικών Συμφερόντων Διάλογος Δεύτερος, Προλεγόμενα στους Αρχαίους Έλληνες Συγγραφείς, Τόμος Γ', σελ. 401.]

Ο συνηρτημένος πολυμερισμός της πολιτικής εξουσίας στο Αμερικανικό Σύστημα εξασφαλίζει άριστη αποτελεσματικότητα στην εκπλήρωση των δυο βασικών παραμέτρων επιτυχίας της κρατικής ολοκλήρωσης της κοινωνίας: (α) διαμόρφωση κατάλληλων πολιτικών βελτίωσης του βαθμού κοινωνικής ευημερίας υπό την υπεραίρουσα αιγίδα μιας συνθετικής εθνικής στρατηγικής ισχυροποίησης της χώρας ως τελικής προϋπόθεσης ευδαιμονίας της κοινωνίας. Και (β) ανάδειξη των ικανότερων στους διάφορους ρόλους του πολιτικού καταμερισμού εξουσίας.

Στη ΝεοΕλλάδα, στο άθλιο ΝεοΕλληνικό Κράτος, η πολιτειακή μορφή του Συστήματος δεν είναι Δημοκρατική, αλλά συνιστά μια (Οικονομική) Ολιγαρχία Φεουδαρχικής Δομής με πολιτική Κομματαρχία. Αυτή είναι η ουσία του παρόντος πολιτεύματος της χώρας υπό τον διάτρητο τύπο Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Το Καθεστώς της χώρας συνίσταται σε ένα προδοτικό στενό κύκλο περιβαλλόμενο από ευρεία Ηγετική Αναξιοκρατία. Αποτέλεσμα είναι ότι η εθνική πολιτική δεν υπαγορεύεται από το εθνικό συμφέρον αλλά από αλλότρια συμφέροντα. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι τα προβλήματα δεν ξεκαθαρίζονται, αφού

μόνον η σύγχυση μπορούσε να συντηρεί μια ανοχή του κοινωνικού συνόλου προς το Καθεστώς.

Συστηματικά συνεπώς το Καθεστώς θολώνει τα περιγράμματα των ζητημάτων και συγχέει την έκφραση της ουσίας τους. Ποτέ δεν τίθενται καθαρά τα πραγματικά προβλήματα. Γιατί εάν διαρθρωθεί σωστά ένα ερώτημα, η απάντηση σε αυτό καθίσταται προφανής. Η ορθή τοποθέτηση ενός προβλήματος δείχνει από μόνη της τη λύση του. Και αυτό συμβαίνει σε τελευταία ανάλυση γιατί η πραγματικότητα έχει πάντα οδούς διάβασής της. Το Ον έχει «Πόρους». Α-πορία σημαίνει εμπλοκή με το Μη-Ον. Από αυτήν την οντολογική θεμελίωση αφεύκτως έπεται η εγγενής «λυτότητα» κάθε πραγματικού προβλήματος. Οι εξισώσεις της ύπαρξης έχουν λύση, και λύση μονοσήμαντη, λύση μοναδική υπό επαρκώς ορισμένους όρους. Αυτή δε την επάρκεια την εγγυάται το Ον καθ' εαυτό. Ούτε υποκαθορισμός ούτε υπερκαθορισμός, αλλά καθορισμός του όντος εν μονοειδεί πέρατι.

Σύγχυση στη διατύπωση των προβλημάτων. Πολιτικοί μαριονέτες ανίκανες κεκρυμμένης προδοτικής υπουλίας. Εξωνημένα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας. Να το βδέλυγμα της ΝεοΕλληνικής Πολιτικής Πραγματικότητας, που εμφανιζόταν με υπέρτατη αηδία σε κάθε εκλογές.

Και τώρα οι Δημιουργοί της Κοινωνίας βρισκόμαστε αντιμέτωποι με αυτές τις εκλογές υπό συνθήκες αποκορύφωσης της καταληκτικής υπαρξιακής κρίσης που περνάει η χώρα.

Τι κάνουμε;

Να δούμε τι έχουμε, για να συμπεράνουμε τι έχουμε να χάσουμε. Η σωστή διαρθρωμένη τοποθέτηση ενός προβλήματος δείχνει αφ' εαυτής τη λύση του. Η ορθή απάντηση είναι το ΝΑΙ σε ένα σωστά διατυπωμένο ερώτημα. Δεν υπάρχει ά-πορος Λαβύρινθος στο ον. Η συσσωρευμένη δυσπραγία του ΝεοΕλληνικού Συστήματος έχει οδηγηθεί στην απόλυτη και καθολική αποτυχία. Οικονομική καταστροφή. Στρατηγική εξουθένωση. Πολιτιστικός εξευτελισμός. Γεωπολιτικός όλεθρος. Εσωτερική ακυβερνησία. Κοινωνία και Καθεστώς έχουν διαζευχθεί.

Η Ελλάδα είναι μια ουσιαστικά και τυπικά Αποτυχημένη Χώρα, ένα failed State. Η Ευθύνη βαρύνει αποκλειστικά, μα αποκλειστικά, το Προδοτικό Κέντρο και την Ανίκανη Περιφέρεια του Καθεστωτικού Κύκλου Εξουσίας στη χώρα. Και θα πληρώσουν βαριά.

Σε καταληκτική κρίση χρειάζεται Τομή Ασυνέχειας. Η υπέρβαση τέτοιας κρίσης προϋποθέτει απολύτως Νέα Αρχή. A clean slate. Μια αρχή ελεύθερη από κάθε προϋπάρχουσα δέσμευση. Όχι μόνο στο δανειακό βάρος, αλλά παντού, από κάθε προδέσμευση.

Η ιστορική Τομή Ασυνέχειας, πρώτον ευαγγελίζεται από τη δέουσα τιμωρία του προηγούμενου καθεστώτος. Κατά την Ομηρική Μνηστηροφονία. Καταλογίζονται και αποδίδονται ευθύνες. Και έτσι καθαίρεται το δημόσιο πεδίο για τη Νέα Αρχή.

Η ιστορική Τομή Ασυνέχειας δεύτερον απελευθερώνει άμεσα την κοινωνία από όλα τα προϋπάρχοντα συσσωρευμένα βάρη. Δεν μπορεί να τρέξουμε την κούρσα της επιτυχίας στο παγκόσμιο τεραίν ξεκινώντας πίσω από τη γραμμή αφετηρίας. Ο Ελληνικός Λαός απαιτεί ισότητα εκκίνησης. Οι ευθύνες των βαρών του παρελθόντος τιμωρήθηκαν στο πρώτο βήμα. Στο δεύτερο αποσειούμε τα ίδια τα βάρη από τους ώμους μας. Άμεσα πραγματώνουμε πραγματική κρατική και ατομική Σεισάχθεια, Σεισάχθεια σε όλους τους τομείς και όχι μόνο στον χρηματοπιστωτικό.

Βάρη του Παρελθόντος δεν είναι μόνο τα αβάσταχτα χρέη. Αυτά είναι η οικονομική έκφραση της κολοσσιαίας Πέδης που έχει εγκλωβίσει την κοινωνία μας σε συστηματική μόνιμη

δυσλειτουργία και συνεπακόλουθη αναποτελεσματικότητα. Το εύρος και βάθος και η διαχρονικότητα του φαινομένου σημαίνει ότι είναι συστημική η αιτία του. Και συστημική αιτία αποτυχίας ενός προικισμένου ανθρώπινου συστήματος δεν μπορεί να είναι άλλη από τη δόμησή του κατά αλλότρια οργανωτική αρχή, σύμφωνα με ξένα προς τη φύση του διαρθρωτικά μοντέλα.

Το ΝεοΕλληνικό Κράτος και ο ΝεοΕλληνισμός του απέτυχε γιατί είναι ένα ψευδομόρφωμα. Ένας Ευρωπαϊστικός πιθηκισμός. Στον πολιτισμό, στη φύση και δόμηση του Κράτους, στο οικονομικό σύστημα, στην εξωτερική πολιτική. Η Πέδη που περιορίζει την ελευθερία κίνησης της Ελληνικής κοινωνίας στο ΝεοΕλληνικό Ψευδομόρφωμα είναι ο Ευρωπαϊσμός. Αυτό είναι το ένα μαζικό όνομα της πολυκέφαλης Λερναίας Ύδρας που καταπίνει την ικμάδα της ενέργειάς μας.

Πολιτισμικά Ελληνισμός και Ευρωπαϊσμός είναι ασύμβατα μεγέθη.

Γεωπολιτικά η Ελλάδα δεν ανήκει στον Ευρωπαϊκό χώρο αλλά στο πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό Γεωπολιτικό πεδίο.

Οικονομικά, ο Έλληνας χρειάζεται για να προοδεύσει ένα ανοικτό και ελεύθερο σύστημα φυσικής αυτοδιευθέτησης με ελαφρύ κανονιστικό πλαίσιο και ισχυρούς, ουδέτερους αρμούς συνοχής. Το αντίθετο του Καπιταλισμού του Ρήνου.

Πολιτειακά, ο Έλληνας απαιτεί ένα σύστημα μεγιστοποίησης της ατομικής ελευθερίας και τέτοιο είναι το Σύστημα των checks and balances στη δόμηση μιας εναρμονισμένα πολυμερισμένης πολιτικής εξουσίας (ουσιαστική διάκριση εξουσιών, τοπικός κοινοτισμός, lobbies και think tanks). Δεν του ταιριάζει ο απολυταρχισμός του εθνικού κράτους. Δεν του πάει ο γενικευμένος προστατευτισμός, που είναι το δόλωμα για κατευθυντικό κρατισμό υπέρ των φεουδαρχών-ολιγαρχών. Απεχθάνεται τον crony capitalism, που οι εγχώριες ψευδομορφωματικές ιδεολογίες έχουν ταυτίσει προς τον ελεύθερο «καπιταλισμό» ενός φυσικού συστήματος.

Άρα, πραγματική απελευθέρωση στην Ελλάδα τώρα σημαίνει άμεση καθολική σεισάχθεια από τα βάρη των προϋπαρχουσών δεσμεύσεων, ήτοι:

- 1) Χρηματοπιστωτικά, αποκοπή χρεών.
- 2) Νομισματικά, αποχώρηση από τη ζώνη του Ευρώ και μεγάλη άπαξ υποτίμηση του νέου νομίσματος (δραχμής).
- 3) Γεωπολιτικά, μεταστροφή του Στρατηγικού Δόγματος από τον Ευρωπαϊσμό προς την οικεία μας Περιφέρεια σε συντονισμό προς το Παγκόσμιο Δυναμικό Πεδίο.
- 4) Πολιτειακά, κατάργηση του ισχύοντος πολιτεύματος και υιοθέτηση (μέσω ΣΤ' Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης) του Αμερικανικού Μοντέλου.

Αυτά άμεσα και βραχυπρόθεσμα.

Με βλέψη μεσοπρόθεσμη, η Απελευθέρωση από τα βαρίδια του παρελθόντος σημαίνει επίσης θετικά:

- 5) Ίδρυση Νέου Κράτους Κλασσικού Τύπου, ουδέτερου ως προς την ανθρώπινη δραστηριότητα, εγγυητή της ατομικής ελευθερίας σε πλαίσιο εξωτερικής ασφάλειας και εσωτερικής δικαιοσύνης (με κοινωνική προστασία των «αδυνάτων»), ενίσχυση της ατομικής δημιουργικότητας και ιδιωτικής πρωτοβουλίας.
- 6) Αποκατάσταση ενός ελεύθερου φυσικού συστήματος στην οικονομία για να λειτουργήσει ο άξονας ικανότητας – σωστής επιλογής – επιτυχίας – κέρδους (παράλληλα και η αλληλουχία ανικανότητα – λάθος – αποτυχία – ζημιά), ώστε να εξασφαλιστεί η ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων υπό συνθήκες ίσων ευκαιριών και η μέγιστη απόδοση της Ελληνικής Κοινωνίας.

7) Νομισματική σταθερότητα προς τον χρυσο και το δολλάριο, όπως επίσης και δημοσιονομική ισορροπία.

Όλοι οι πυλώνες της Απελευθέρωσης πρέπει να εφαρμοστούν ταυτόχρονα. Η υπολογισμένη συνέργειά τους πολλαπλασιάζει τη δυναμική απελευθέρωσης. Κάθε απουσία κάποιου από αυτούς δεν την μειώνει απλώς αυτήν την δυναμική, την ακυρώνει. Η μόνη διαφορά είναι η διάρκεια μέσα στην οποία η απουσία του ενός ή του άλλου θα ακυρώσει την αποτελεσματική δυναμική.

Τρίτη και τελεσιουργός συνισταμένη της απαιτούμενης ιστορικής τομής Ασυνέχειας είναι η αναβάπτιση της Κοινωνίας στις πηγές του Ελληνισμού.

«Για να μπορέσει να επιβιώσει επί μακρόν ένας θρησκευτικός θεσμός ή ένα κράτος είναι ουσιώδες να επανέρχεται συχνά στην συστατική του αρχή».

[Niccolo Machiavelli, Λόγοι στην πρώτη δεκάδα του Titus Livius, III,1].

Η υπαρξιακή mega-κρίση του ΝεοΕλληνισμού είναι κατά βάθος Κρίση Ταυτότητας. Το θέμα είναι οντολογικό όπως έχουμε πολλαπλά διαπραγματευτεί στη θεωρία. Γιατί η ύπαρξη έχει ουσία. Υπάρχει το on, και το on υπάρχει γιατί έχει ουσία. Η ουσία είναι ο σκληρός πυρήνας της οντότητας, του Είναι. Και η ουσία ορίζεται από ένα Πέρας που κάνει το on να είναι αυτό και όχι άλλο. Η ετερότητα είναι ουσιώδες γνώρισμα της ιδιαιτερότητας. Το on είναι πάντα κάτι τι, εν τι. Και είναι αυτό που είναι με το να μην είναι ο,τιδήποτε άλλο. Η ετερότητα αυτή είναι θετική, και δεν ανήκει στο μη-on, όπως ακριβώς ανέλυσε ο Πλάτων. Η ιδιωματικότητα του όντος είναι η ρίζα της ύπαρξής του, το ένα κάτι που το κάνει να υπάρχει. Η ουσία λοιπόν είναι μια συγκεκριμένη ταυτότητα, ο προσδιορισμός ενός πέρατος που αποκλείει κάθε άλλη ταυτότητα ως ετερότητα για το συγκεκριμένο on. Χωρίς αυτήν το on εξαφανίζεται στο μη on.

Και επειδή η δύναμη είναι ακριβώς το υπαρξιακό δυναμικό του όντος, η δύναμη είναι μεγαλύτερη όσο το on δένει περισσότερο γύρω από την ταυτότητα της ουσίας του, όσο επομένως η ετερότητά του από τα άλλα τονίζεται περισσότερο. Η ιδιαιτερότητα του όντος συνιστά τη δύναμη της ουσίας του. Αυτό σήμερα λέγεται συγκριτικό πλεονέκτημα κάποιου πράγματος που εξαρτάται από τη μέγιστη αυτοπραγμάτωσή του. Γιατί η τελειότητα της ουσίας του όντος αποτελεί τη μεγιστοποίηση της δύναμής του. Και αυτή η τελειότητα είναι η μέγιστη έξαρση της ιδιαιτερότητάς του μέσα στην ετερότητά του προς όλα τα άλλα όντα. Η υπαρξιακή ΜεγαΚρίση του ΝεοΕλληνισμού και η παντελής εξασθένησή του, η ουτιδανεία του, είναι ριζικά κρίση ταυτότητας. Χρειάζεται λοιπόν πρωτίστως και τελικά να επανασυνειδητοποιήσει εαυτόν ο Έλληνας στην απόλυτη ιδιαιτερότητα της ουσίας του. Σε αυτό βοηθάει και ο απαιτούμενος προηγούμενος από-Ευρωπαϊσμός του ΝεοΕλληνισμού ως το αρνητικό προς το θετικό. Γιατί στον μιμητικό Ευρωπαϊσμό, στον πιθηκισμό της «Ευρώπης», οφείλεται πρωτίστως και η διάσπαση και το ανολοκλήρωτο της Ελληνικής ταυτότητας. Ο Ευρωπαϊσμός διαίρεσε και αντιπαρέθεσε τις συστατικές συνιστώσες του ολικού Ελληνικού Πνεύματος και τις καθοριστικές φάσεις της Ελληνικής Ιστορίας. Ο Ευρωπαϊσμός, όντας ασύμβατος προς τον Ελληνισμό, ερρήγγινε την ΝεοΕλληνική συνείδηση του Ελληνισμού, χώρισε αγεφύρωτα Κλασσικό, Ορθόδοξο, Βυζαντινό και Δημοτικό Ελληνισμό, σύγχρησε την εσωτερική μορφή της συναλληλουχίας των, και εξουθένωσε την φυσική ροπή αποκατάστασης του εναρμονισμού τους στην ολοκληρία του

Ελληνισμού.

Το Δελφικό «Γνώθι Σαυτόν» είναι η υπέρτατη προστακτική της Κοινωνίας μας σήμερα κατ' εξοχήν και κατ' επίτασιν ανυπέρβητον. Το Ηρακλείτειο «εδιζήσάμην εμεωυτόν».

Αυτό ακριβώς κάνουμε στα Σεμινάρια. Να και η μέγιστη πρακτική σημασία, αξία και χρησιμότητά τους. Γιατί αξία είναι χρησιμότητα, και το αγαθό είναι το ωφέλιμο.

Αυτό λοιπόν το προτυπωθέν τρίτο και τελεσιουργό της Αναγέννησής μας φαίνεται δυσκολότατο αλλά είναι ευκολότατο. Γιατί κάτω από το ΝεοΕλληνικό ρηχό ρούχο του Ευρωπαϊκού πιθηκισμού, ο Έλληνας παραμένει Έλληνας. Η Πολιτιστική και Παιδευτική Επανάσταση που χρειαζόμαστε είναι η ηδεία λεωφόρος της ανακάλυψης του εαυτού μας, δεν είναι η σκόλια ατραπός της μίμησης του αντιφατικού οθνείου.

Η αυτοσυνειδησία μας θα βοηθήσει καίρια και στη σωστή τοποθέτηση και τελική επίλυση του κύριου και μέγιστου οργανωτικού προβλήματος του Ελληνισμού. Ετέθη στη Βίβλο του Ελληνισμού, στην ομηρική Ιλιάδα ως το θέμα της: Συμβολικά λέγοντάς το, είναι το πρόβλημα εναρμονισμού Αγαμέμνονα και Αχιλλέα. Το ιερό συστατικό κείμενο του Ελληνισμού αναφέρεται στη μήνιν του Αρίστου απέναντι στην παραγνώριση της αξίας του. Και κατά τον αποκαλυπτικό τρόπο που η ιστορία διδάσκει τον νοήμονα, το ίδιο πρόβλημα ετέθη και κατά το ιδρυτικό δράμα του ΝεοΕλληνικού Κράτους. Ο Συμβολισμός είναι η αντιπαράθεση Καποδίστρια και Γεωργίου Μαυρομιχάλη. Ο εναρμονισμός απέτυχε και τις δυο φορές. Κι έτσι οι Δαναοί νίκησαν στην Τροία αλλά ευθύς μετά το Μυκηναϊκό Σύστημα κατέρρευσε. Όπως και οι Έλληνες απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, αλλά η προσπάθεια δεν ολοκληρώθηκε. Με τη δολοφονία του άρχοντος Καποδίστρια από τον άριστο Γεώργιο Μαυρομιχάλη, αρχίζει η Ευρωπαϊστική κακοδαιμονία του τρισάθλιου ΝεοΕλληνικού Κράτους. Τότε αρχίζουν οι Νεώτεροι Σκοτεινοί Αιώνες του ΝεοΕλληνισμού, όχι πριν. Καιρός να τελειώσουν με τη Νέα Εγρήγορση, όπως τελείωσαν τότε με την ανάδυση του καθαρού Ελληνισμού από τα Μυκηναϊκά συντρίμια.

Τι μας διδάσκουν αυτά πρακτικά για τις εκλογές της Κυριακής;

Το πραγματικό Ερώτημα των Εκλογών, το ερώτημα περί της σωτηρίας της χώρας, εξακολουθεί να μην τίθεται σωστά, ολόκληρο, σε όλες τις παραμέτρους του. Γιατί εάν ετίθετο, τότε η απάντηση είναι η διεξοδευθείσα παραπάνω. Και η απάντηση δεν απαντάται μεταξύ των προσφερόμενων εναλλακτικών προτάσεων. Κομμάτια του όλου ευρίσκονται διάσπαρτα στις προτεινόμενες λύσεις. Αλλά όπως επεσήμανε ο Αριστοτέλης, το αποκεκομμένο κομμάτι ενός οργανικού όλου δεν είναι ένα οργανικό μέρος, είναι άψυχο, νεκρό. Το κομμένο χέρι δεν είναι χέρι. Δεν τίθεται στην ιστορία θέμα να έχεις μισοδίκιο. Ή έχεις δίκιο ή άδικο. Το είπε ο Παρμενίδης. Ή έστιν ή ουκ έστιν. Και δεν ισχύει το ουκ έστιν. Το ον έχει πόρο, αλλά ο πόρος του είναι μονοσήμαντα καθωρισμένος, και είναι μονόδρομος. Εντούτοις, παρόλη τη φλεγμαίνουσα ανολοκληρία, θετικά σημάδια μας χαροποιούν στις τελευταίες εξελίξεις. Καταλύτες δρουν ευεργετικά για τη χώρα και τους οφείλεται η συνετή επικρότηση.

Δεν πρόκειται για το μείζον, το οποίο ήταν δεδομένο και δεν χρειαζόταν εμπειρική επαλήθευση. Αυτό είναι η επίγνωση της Κοινωνίας για την βιβλική καταστροφή γύρο μας και ότι υπεύθυνο για την κατάντια της χώρας είναι το κατάπτυστο, προδοτικό καθεστώς της

φauλοκρατίας. Τα δυο πρώην Κόμματα Εξουσίας καταβυθίζονται στον βόρβορο της ιστορικής αποχέτευσης. Σαπρά και λεπρά, κατάστικτα από τις αδικεργίες τους, κατάφορτα από την προδοσία της πατρίδας που εξεργάστηκαν πιστά στους Ευρωπαίστες αφέντες τους, περιάγονται δίκην φαρμακών στον Άδη των Αποβλήτων υπό τη μάστιγα των Ερινύων. Οι αρχηγοί τους, μοιραία εξαμβλώματα δουλοφροσύνης, κινούνται σαν νευρόσπαστα, κούκλες αποτροπιασμού. Ο ένας του ψευδοσυντηρητικού κόμματος, σηκώνει το διπλό άγος της ολέθριας, υποτακτικής Ευρωπαϊστικής εξωτερικής πολιτικής του στις αρχές της δεκαετίας του '90, και της Κολοτούμπας του 2011. Ο έτερος Καππαδόκης, του ψευδοπροοδευτικού κόμματος, έρπει κάθιδρος υπό το όνειο βάρος της εξωτερικής περιφρόνησης και της εσωτερικής αλλαξοπιστίας εκ θεματοφύλακος εις μετηλλαγμένον. Και οι δυο υπέγραψαν κατάπτυστα ταπεινωτικά κείμενα υποθηκεύοντας την ανεξαρτησία της χώρας και την δημόσια και ιδιωτική περιουσία των πολιτών.

Εις το πυρ το εξώτερο τα δυο αισχρά αποκόμματα του προδοτικού Καθεστώτος.

Στις προηγούμενες εκλογές καταποντίστηκε το επαίσχυντο ΠΑΣΟΚ. Σαυτές πρέπει να συντριβεί η μαιμού ΝΔ.

Δεν αξίζει ούτε την περιφρόνησή μας από το άλλο μέρος η καγχαλέα συμπεριφορά των ουτιδανών παρακείμενων εκατέρωθεν της προδοσίας, ΛΑΟΣ και ΔΗΜΑΡ.

Για λόγους που έχω εξηγήσει το ΚΚΕ εκόν, άκον συνοδοιπορούσε το εκρέον Σύστημα.

Ιδεολογικά εξάλλου του έδινε το πλαίσιο εννοιολογικής και αξιολογικής αναφοράς του, επί αντιτίμω, φυσικώ, αληθώς, τω τρόπω. Συνεξαφανίζεται με το Καθεστώς. Αιδώς για σεμνούς ιδεολόγους απλουστέρας γνησιότητας, περιπλαχθέντες σε λαβυρινθώδεις ατραπούς Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας, μου αποστερεί την όρεξη διαπόμπευσης των έργων και ημερών του. Είεν.

Στα πολλά-πολλά, μικρά-μικρά, όχι τόσο κόμματα όσο ομάδες, περισσεύει αναμφίβολα η γνησιότητα και υπερβάλλεται άλλως, όμως, η μερικότητα. Ψήγματα ανολοκλήρωτα αλήθειας και σωτηρίας υπάρχουν εκεί διάχυτα περισσότερα και δυνατότερα ασφαλώς από αυτά που παρέχουν τα πρώην Κόμματα της Εξουσίας. Αλλά δεν αρκούν, και η υποστήριξη σε αυτούς τους σχηματισμούς δεν εννοεί και δεν πιστεύει η ίδια ότι αρκούν.

Τρία νέα κόμματα η ετυμηγορία των προηγούμενων εκλογών ώθησε κυριολεκτικά αλλά διαφορεικά στο προσκήνιο:

Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες είναι η γνησιότερη Νέα Δημοκρατία. Αλλά χρειάζεται η Ελλάδα Νέα Συντηρητική Έκφραση στη Νέα Αρχή. Αντιπροσωπεύει λοιπόν αυτό το κόμμα μια χρήσιμη μεταβατική φάση.

Η Χρυσή Αυγή είναι γνήσια στις προθέσεις και γνήσια αντι-καθεστωτική. Αλλά δεν φέρει αντικειμενικά, παρά την υποκειμενική πεποίθησή της, τη σημαία Ελληνικού Εθνικισμού, καθότι συστατική ιδεολογία της είναι ο Γερμανικός Ρομαντισμός. Χρειάζεται τεράστια πνευματική δουλειά για μετουσίωση – αλλά γιατί να πηγαίνουμε στις οικείες πηγές μας του Ελληνισμού διαμέσου των Τευτονικών Ευρωπαϊκών οργασμών συνεύρεσης ανικανοποίητης προς το Κλασσικό;

Ο τωρινός ΣΥΡΙΖΑ είναι νέο στην ουσία κόμμα, προϊόν «βίαιης ωρίμανσης» όπως είπε ο Αρχηγός του. Τα δείγματα αυτής της ωρίμανσης είναι θετικά. Συγκέντρωσε αποφασιστικά την αντικαθεστωτική προτίμηση της κοινωνίας και εφίππευσε επιτυχώς τη δυναμική των καιρών, στο Ελληνικό Ανυσμα του παρόντος. Εξασφάλισε έτσι μια θέση στην ιστορία ως ο κύριος καταλύτης των Μεγάλων Μεταβολών στη Νεότερη Ελληνική Ιστορία. Τα ερωτήματα που τίθενται είναι δύο:

(α) Θα ολοκληρώσει τον καταλυτικό του ρόλο ή θα συμβιβαστεί με μέρος του υπάρχοντος

Καθεστώςτος Συστήματος προς φαντασιακή χάριν δήθεν αποτελεσματικότητας; Και (β) θα μετουσιωθεί από καταλύτης σε ενεργό συνιστώσα της Νέας Ελληνικής τάξης; Στο πρώτο η αρχηγική ομάδα και ο Τσίπρας προσωπικά είναι πειστικός ότι καταλαβαίνουν τον κίνδυνο υπέρβασης των ορίων από το κατ' οικονομία στο κατά αλλαγή σημαίας. Και αυτό και μόνο, στον υπάρχοντα εμετικό κυνισμό του ΝεοΕλληνικού κατεστημένου, είναι μέγα προσόν και μεγάλη δύναμη. Μένει βέβαια εκκρεμής η δυνατότητα ανατροπής τους μέσα σε ένα πρώην απόκομμα πολυσχιδών τάξεων βεβιασμένης μεγέθυνσης και ωρίμανσης. Αγωνιστέον πάντως.

Το δεύτερο ζήτημα ιστάται επί ξυρού ακμής με αρνητική προοπτική.

Στη Νέα Αρχή χρειαζόμαστε δυο Μεγάλες Δημοκρατικές Παρατάξεις. Ο Οντολογικός Δυισμός προβάλλεται στη Δημοκρατία ως Παραταξιακός Δυισμός. Η υγεία του Δημοκρατικού πολιτεύματος απαιτεί αυτόν τον Δυισμό. Το άτομο-πολίτης είναι η στοιχειώδης πραγματικότητα του ανθρώπινου συστήματος. Και σε ένα δι-παραταξιακό μοντέλο ο κατευθείαν ρόλος του στη διαμόρφωση πολιτικού αποτελέσματος μεγιστοποιείται στα πλαίσια του αντιπροσωπευτικού συστήματος, ενώ ελαχιστοποιείται σε ένα πολυκομματικό περιβάλλον, το οποίο ρέπει προς την κομματική οριοθέτηση της παράταξης, προς τη σκλήρυνση των δομών της και την κομματική συναλλαγή και πολιτική απο-ηθικοποίηση και τελικά απο-νομιμοποίηση.

Από τις δυο απαραίτητες για τη Δημοκρατική Υγεία παρατάξεις η μια θα είναι πάντοτε «Συντηρητική» και η άλλη «Προοδευτική». Η ισορροπημένη σχέση των δυο εξασφαλίζει την εναρμόνιο μεταβολή της κοινωνίας στην ιστορία. Η υγεία και ρώμη της μιας συναρτάται με την υγεία και ρώμη της άλλης, όπως, συνήθως, και η διαφθορά και φθορά τους αλληλοεξαρτώνται και αλληλοϋποστηρίζονται.

Η μια εμμένει βαθύτερα στις συστατικές αρχές της ολοκλήρωσης της κοινωνίας σε Κράτος, η άλλη προσέχει περισσότερο τις διαμορφούμενες ανάγκες των καιρών. Και οι δυο συλλειτουργούν σε ένα σωστά δομημένο σύστημα, δηλαδή σε θεσμίσεις σύμφωνες με την ιδιομορφία της κοινωνίας.

Στην Ελλάδα της απώλειας και οι δυο γραμμές ήταν ψευδεπίγραφες. Συντήρηση εδώ σήμαινε υποστήριξη των κακώς κειμένων, δηλαδή στην ουσία εμμονή στα Ευρωπαϊστά θεμέλια του ΝεοΕλληνισμού υπό υποκριτικό εθνικισμό. Προοδευτικότητα εδώ επίσης σήμαινε αξίωση καλύτερης μίμησης του Ευρωπαϊκού δεδομένου. (Τώρα οι μωροί το λένε κεκτημένο). Επρόκειτο, μέχρι τώρα, για καρικατούρα εθνικής αντιπαράθεσης. Ήταν διαγκωνισμός ποιος ήταν ο καλύτερος Ευρωπαϊστής. Και αυτό είχε φθάσει σε αμόκ τελευταία στην ελληνική πραγματικότητα.

Τα ξαποστέλνουμε αυτά στον ακατανόμαστο.

Άλλο είναι το πρόβλημα: Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να μετεξελιχθεί στη Νέα Προοδευτική Παράταξη της Νέας Επινίκιας Αρχής;

Πέρα από τις αναγκαίες και επώδυνες εσωτερικές διεργασίες που θα απαιτούνταν γι' αυτή τη μετάλλαξη, υπάρχει και ο αντικειμενικός όρος γι' αυτήν: η εκπλήρωση των προηγούμενων προϋποθέσεων απελευθέρωσης της χώρας που ανέφερα παραπάνω. Και σ' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να παίξει ενεργητικότερο και καθολικότερο ρόλο από αυτόν που φαίνεται ή που μπορεί να παίξει.

Να τι θα ήταν ένα σενάριο ευνοϊκών εξελίξεων:

Απελευθέρωση κατά όλους τους πυλώνες. Μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε μεγάλη Προοδευτική Παράταξη. Συζυγής ανασύνταξη και αναδόμηση της Συντηρητικής με μια ΝεοΣυντηρητική Επανάσταση.

Θα γίνει το ευτύχημα τώρα;

Προς το παρόν ο ΣΥΡΙΖΑ εκτελεί την ιστορική καταλυτική του δράση. Παρακολουθούμε οι δημιουργοί τις εξελίξεις και ταυτιζόμενοι με τον Λόγο του Όντος, τις συνπροκαθορίζουμε.

Οπότε τι πρακτέον στις σημαδιακές εκλογές της 17ης Ιουνίου;

Στρατηγικά σκεπτόμενοι επισημαίνουμε την ανυπαρξία συνθετικής προκαθορισμένης στρατηγικής διεξόδου από την Κρίση. Δεν μας ρωτάνε το ουσιώδες με ουσιώδεις όρους.

Ρέπουμε λοιπόν στην Αποχή εξ αυτού. Δεν απαντώ σε λάθος ερώτηση, μέχρι να υποχρεωθείς να ρωτήσεις σωστά.

Τακτικά σκεπτόμενοι διαβλέπουμε τον καταλυτικό ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ. Τείνουμε λοιπόν στην ενίσχυση του Τσίπρα.

Πολιτικά σκεπτόμενοι αξιολογούμε τη δυνατότητα μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ σε Παράγοντα δημιουργικής σταθερότητας της Νέας Αρχής. Θα ευνοούσαμε, κατά το ποσοστό αξιοπιστίας αυτού του ενδεχομένου, όχι μεγάλου προς το παρόν, τη στήριξη της προσπάθειας του Τσίπρα.

Το κάτω-κάτω μπορεί ο Τσίπρας να θέλει να μείνει στην ιστορία. Να εννοεί μεγαλόπνοα το «δεν θα σας προδώσουμε».

Αλλά πάλιν κακόηχα ηχεί η Ευρωλογία του. Εκφέρεται κατ' οικονομίαν ή κατά δέσμευσιν Δραγασάκιου τύπου ιδεολογικήν ή καθεστωτικήν; Γιατί και η «ιδεολογία» του ΝεοΕλληνικού αριστερισμού είναι βαθύτατα Ευρωπαϊστική, ακριβώς όπως και η «εθνική» ιδεολογία της «Δεξιάς».

Αυτό το ερώτημα θα κρίνει ο συνειδητός δημιουργός. Από αυτό, ως εξ ενός, θα κριθεί η ψήφος του την Κυριακή.

Καταλήγω.

Οι «Συντηρητικοί» Δημιουργοί απέχουμε.

Οι «Προοδευτικοί» Δημιουργοί ριψοκινδυνεύοντες ψηφίζουμε Τσίπρα.

Συντετέλεσται.

Ούτως ή άλλως ο Λόγος θα διεκπεραιώσει το πεπρωμένον μέλλον. Η Ευρώπη κατέρχεται την κλίμακα της ιστορίας. Η Ελλάδα δεν ανήκει σ αυτήν. Η δίνη της ιστορίας θα μας βάλει στην σωστή μας θέση. Ή θα κερδίσουμε από αυτό, αν το κάνουμε με την στρατηγική που εξέθεσα, ή θα χάσουμε αν το υποστούμε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο.

Ας είναι ευλογημένο.